

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

ARREST

**nr. 241.582 van 24 mei 2018
in de zaak A. 220.716/IX-8962**

In zake: XXXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Pieter Van Assche
kantoor houdend te 9000 Gent
Koning Albertlaan 128
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

HR RAIL, nv van publiek recht
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Chris Van Olmen en Vincent Vuylsteke
kantoor houdend te 1050 Brussel
Louizalaan 221
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 15 november 2016, strekt tot de nietigverklaring van:
 - de beslissing van de Commissie van Beroep voor de Bestuursgeneeskunde van de nv HR Rail, meegedeeld aan XXXX bij brief van 16 september 2016, waarbij de beslissing van 26 juli 2016 betreffende zijn definitieve en volledige ongeschiktheid voor de functies van aanwerving wordt bevestigd;
 - de beslissing van de nv HR Rail van 26 september 2016 waarbij een einde wordt gesteld aan de tewerkstelling van XXXX als stagedoend treinbegeleider op 30 september 2016 na diensteinde.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 237.422 van 21 februari 2017 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen verworpen.

De verzoekende partij heeft een verzoekschrift tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Werner Weymeersch heeft een kennisgeving opgesteld op grond van artikel 11/4 van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’.

De verzoekende partij en de verwerende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 23 april 2018.

Staatsraad Bert Thys heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Geert Daem, die *loco* advocaat Pieter Van Assche verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat Bart Vingerhoets, die *loco* advocaten Chris Van Olmen en Vincent Vuylsteke verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Werner Weymeersch heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven, behalve wat het bedrag van de kosten betreft.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Op 3 augustus 2015 wordt verzoeker door de nv HR Rail aangeworven als stagiair-treinbegeleider.

Tijdens zijn stage van één jaar is verzoeker gedurende 139 dagen afwezig wegens ziekte.

3.2. Op 26 juli 2016 dient verzoeker een medisch onderzoek te ondergaan in het Gewestelijk Centrum voor Bestuursgeneeskunde te Gent.

Met een brief van dezelfde datum wordt hem door de geneesheer-afdelingschef meegedeeld dat hij definitief ongeschikt wordt bevonden om de statutaire functies uit te oefenen waarvoor hij werd aangeworven. Als medische reden wordt melding gemaakt van een “[a]lcoholprobleem”, waardoor hij “[o]ngeschikt [is] voor een functie in de veiligheid”.

3.3. Op 29 juli 2016 stelt verzoeker tegen deze beslissing een beroep in bij de Commissie van Beroep voor de Bestuursgeneeskunde. Hij voert aan dat hij niet onder invloed van alcohol is geweest tijdens zijn opleiding en stageperiode en ook niet tijdens de effectieve uitoefening van zijn job als treinbegeleider. Hij wijst op twee onaangekondigde alcoholcontroles die werden uitgevoerd, waarvan de resultaten negatief waren. Aanleiding voor één van deze controles was een feit “buiten [zijn] professionele werksfeer”. Een telefonisch onderhoud dat werd gevoerd, was “buiten alle proporties” – hij verontschuldigt zich daarvoor – maar het gebeurde niet tijdens de uitoefening van zijn beroepswerkzaamheden, zo stelt verzoeker.

Verzoeker legt in het kader van zijn beroep een “geschiktheidsattest” neer, gedateerd 12 augustus 2016 en ondertekend door zijn huisarts, luidens hetwelk hij “medisch geschikt [is] om het werk van treinbegeleider uit te voeren”.

3.4. De Commissie van Beroep voor de Bestuursgeneeskunde bevestigt de beslissing van 26 juli 2016 waarbij verzoeker definitief en volledig ongeschikt is bevonden voor de functies van aanwerving.

De brief van 16 september 2016 waarmee verzoeker van deze bevestiging in kennis wordt gesteld, vermeldt de volgende “[m]edische reden(en)”:

“De heer XXXX komt in beroep tegen de beslissing van definitieve en volledige ongeschiktheid voor de functies van aanwerving, genomen door dr. [...] van het GCBG Gent op 26/07/2016, omwille van: ‘alcoholprobleem’.

De heer XXXX komt hier tegen in beroep met [een] schrijven d.d. 12/08/2016, gesteund door een geschiktheidsattest van dr. [...], zijn huisarts: ‘ondergetekende, doctor in de Geneeskunde, verklaart patiënt: XXXX, [...], heden persoonlijk te hebben ondervraagd en onderzocht waarbij diens verklaringen met de werkelijkheid blijken te stroken en te hebben vastgesteld dat hij/zij: patiënt is medisch geschikt om het werk van treinbegeleider uit te voeren. Als zijn huisarts en vertrouwenspersoon ben ik ervan overtuigd dat zijn medische problematiek zeer goed gekend is, door mij en andere professionele en gespecialiseerde verzorgers wordt hij bijgestaan/begeleid/behandeld o.a. CGGZ Eclips, AA. Dit zal een lange periode vergen. Actueel is de patiënt er zich degelijk bewust van en totaal bereid en ondernemend zich te laten behandelen. Dit doet hij nauwgezet en met veel moed en doorzetting dag per dag. Zolang ik de heer XXXX ken, ook in de functie van treinbegeleider, is hij hier of tijdens het uitoefenen van zijn beroep nooit onder invloed van alcohol geweest, en blijkbaar heeft hij zijn job nauwgezet professioneel en correct uitgevoerd. Ik ben ervan overtuigd dat hij na de recente opname de weg naar herstel is ingeslagen.’ Dit attest dateert van 12/08/2016.

Ondanks het feit dat de heer XXXX inderdaad de laatste periode zeer veel inspanningen geleverd heeft om zijn probleem, dat al 10 jaar bestaat, aan te pakken, bovendien zichzelf 100% slaagkans toezegt niet te zullen recidiveren, geeft het attest van dr. [...] aan dat de heer XXXX momenteel nog in behandeling is en dat het nog een lange periode zal vergen. Het is wetenschappelijk bekend bij alcoholabusus dat slechts 1/3^e na 1 jaar symptoomvrij blijft. Ook is het van behandelende personen gekend dat de kans op herval tot alcoholabusus heel groot is. Zowel een alcoholverslaving als de behandeling met Antabuse hebben een weerslag op de psyche (vermoeidheid, slaperigheid, ...) welke een contraindicatie zijn voor het uitoefenen van een veiligheidsfunctie zoals deze van treinbegeleider. Voor de volledigheid voegen we toe dat de alcoholproblematiek bij de heer XXXX niet éénmalig was, doch met recidiverende pe-

riodes, welke een aanvang nam, volgens eigen verklaring, omstreeks het jaar 2005 met binge drinking, met vervolgens meerdere langdurige hospitalisaties (in 2005, in 2010, in 2016 vernoemd) wat de sterk verhoogde kans op herhaald recidief enkel bevestigt. Aangezien een problematiek van alcohol-afhankelijkheid niet samengaat met een veiligheidsfunctie van treinbegeleider binnen de Belgische Spoorwegen, beslissen de leden van de Commissie van Beroep voor Bestuursgeneeskunde dat de heer XXXX definitief en volledig ongeschikt is voor de functie van treinbegeleider.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

3.5. Met een brief van 26 september 2016 deelt de adjunct van de algemeen directeur van de nv HR Rail aan verzoeker mee dat een einde wordt gesteld aan zijn tewerkstelling als stagedoend treinbegeleider op 30 september 2016 na diensteinde.

In die brief wordt voorts vermeld:

“Deze maatregel wordt genomen ingevolge de medische beslissing van het Gewestelijk Centrum voor Bestuursgeneeskunde Gent van 26 juli 2016 die u definitief ongeschikt verklaard heeft voor de functies waarvoor u werd aangeworven, en dit in toepassing van bundel 501, Titel I, Deel IV, Hoofdstuk VII, letter F en van het Statuut van het personeel, Hoofdstuk XV, Neerlegging der betrekking, artikels 1 en 4. Deze medische ongeschiktheid werd bevestigd door de Beroepscommissie voor Bestuursgeneeskunde van 16 september 2016.

Overeenkomstig de bepalingen van het Statuut van het personeel (Hoofdstuk XV – artikel 7) zal u afgedankt worden zonder het verstrijken van de vooropzegtermijn van 1 maand af te wachten en de globale wedde vermeerderd met de hard- of standplaatstoelage verbonden aan deze opzeggingstermijn zal u volledig gestort worden.”

Verzoeker onderkent hierin de tweede bestreden beslissing.

IV. Regelmatigheid van de rechtspleging

4. Na arrest nr. 237.422 van 21 februari 2017 waarbij verzoekers vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen werd verworpen om reden dat de door hem aangevoerde middelen niet ernstig werden bevonden, heeft verzoeker om de voortzetting van de procedure verzocht.

De verwerende partij heeft in haar memorie van antwoord het verweer herhaald dat zij in de kortgedingprocedure in haar nota met betrekking tot de door verzoeker aangevoerde middelen had ontwikkeld. Bijkomend heeft zij zich aangesloten bij de overwegingen van het voornoemde arrest van de Raad van State die de Raad hebben doen besluiten dat die middelen niet ernstig zijn.

Verzoeker heeft in zijn eerstvolgende procedurestuk, de memorie van wederantwoord, zich beperkt, wat de aangevoerde middelen betreft, tot een letterlijke herhaling van hetgeen hij in zijn inleidend verzoekschrift daarover heeft uiteengezet.

Het voorgaande heeft de auditeur-verslaggever tot de vaststelling gebracht dat de partijen geen enkel nieuw gegeven aanvoeren sedert het arrest waarin alle middelen als niet ernstig werden verworpen. Dienvolgens heeft hij, met toepassing van artikel 11/4 van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’, het dossier aan de griffie van de Raad van State toegezonden met de vermelding dat hij “geen nieuw verslag [zal opstellen] over het beroep tot nietigverklaring”.

Verzoeker heeft een laatste memorie ingediend waarin hij alsnog reageert op de overwegingen van arrest nr. 237.422 over zijn vordering tot schorsing. Hij benadrukt daarbij dat de omstandigheid “[d]at de aangevoerde middelen door de Raad van State *prima facie* niet voldoende ernstig werden bevonden om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen te verantwoorden, [...] er niet automatisch toe [leidt] dat deze middelen niet nader en nauwkeurig onderzocht dienen te worden in de gedingfase waarin de Raad zich buigt over de gronden tot nietigverklaring”.

5. De nieuwe argumentatie van verzoeker in zijn laatste memorie die hij reeds eerder in zijn memorie van wederantwoord had kunnen aanvoeren en die de Raad van State meent niet ambtshalve, als zijnde van openbare orde, te

moeten doen gelden, wordt door de Raad niet in aanmerking genomen. Anders zou immers afbreuk worden gedaan aan de behoorlijke proceseconomie die, in het licht van de essentiële rol van het auditoraat bij de instructie van de zaak, vereist dat dit auditoraat te nuttigen tijde de argumenten van de partijen krijgt voorgelegd opdat het bij zijn onderzoek van de zaak ermee rekening kan houden.

De omstandigheid dat de door verzoeker aangevoerde middelen in de huidige stand van de rechtspleging een onderzoek “ten gronde” vergen of, volgens de woorden van verzoeker, “nader en nauwkeurig onderzocht dienen te worden”, noopt de Raad geenszins tot een andere opvatting.

V. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

6. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, alsook van de formele motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’.

Hij laat gelden dat de in de eerste bestreden beslissing vermelde motivering berust op loutere veronderstellingen. Hij betoogt in dit verband:

“Zo wordt geen enkele wetenschappelijke bron aangegeven die de veronderstelling dat bij alcoholabusus slechts 1/3^e na 1 jaar symptoomvrij blijft onderbouwt, noch wordt enige medische grondslag aangegeven waaruit blijkt dat de kans op herval tot alcoholabusus heel groot is (frequentie?) of dat alcoholverslaving dan wel een behandeling met Antabuse een weerslag zou hebben op de psyche (vermoeidheid, slaperigheid, ...). Zelfs al zou een bepaalde behandeling vermoeidheid of slaperigheid als bijwerking kunnen teweegbrengen, vormt dit een louter hypothetische mogelijkheid die in het geval van verzoeker door geen enkel feit wordt bewezen. Temeer blijkt uit een bijsluiter van het middel Antabuse [...] dat slaperigheid als mogelijke bijwerking bij het gebruik van Antabuse slechts voorkomt bij minder dan 1 op 10 personen en dat de

frequentie van vermoeidheid als mogelijke bijwerking al helemaal niet bekend is. Bovendien is verzoekende partij van mening tijdens de uitoefening van zijn functie steeds voldoende alert te zijn geweest en zijn werk steeds op professionele en nauwkeurige wijze te hebben verricht. Tevens blijkt zowel uit de onverwacht uitgevoerde controleonderzoeken evenals het door verzoekende partij aan de beroepsinstantie voorgelegde geschiktheidsattest van de huisarts dat hij tijdens de dienst nooit onder invloed van alcohol is geweest én dat hij geschikt dient te worden geacht om zijn functie naar behoren uit te voeren.”

Verzoeker besluit daaruit dat de eerste bestreden beslissing niet steunt op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is, zodat de materiële motiveringsplicht duidelijk geschonden is. Aangezien deze beslissing de rechtstreekse grondslag vormt van de tweede bestreden beslissing, is volgens hem ook deze laatstgenoemde beslissing door dezelfde onwettigheid aangetast.

Doordat de formele motivering de veruitwendiging is van de materiële motieven, heeft volgens verzoeker een gebrek in de materiële motivering ook de onwettigheid van de formele motivering tot gevolg. Verzoeker besluit dat aldus evenzeer de formelemotiveringsplicht geschonden is, zowel door de eerste als de tweede bestreden beslissing.

Beoordeling

7. De eerste bestreden beslissing, luidens welke verzoeker definitief en volledig medisch ongeschikt is voor de functies van aanwerving, vermeldt als redengeving dat bij verzoeker een alcoholprobleem werd vastgesteld dat al tien jaar bestaat, dat verzoeker weliswaar een medisch attest voorlegt waaruit blijkt dat hij daarvoor in behandeling is, maar dat die behandeling nog een lange periode zal vergen, dat wetenschappelijk bekend is dat bij alcoholabusus slechts 1/3 van de betrokkenen na één jaar symptoomvrij blijft en de kans op hervallen zeer groot is, dat zowel een alcoholverslaving als de medicamenteuze behandeling ervan een weerslag heeft op de psyche die zich uit in vermoeidheid en slaperigheid, dat de alcoholproblematiek van verzoeker niet eenmalig, maar recidiverend is, wat de sterk verhoogde kans op hervallen bevestigt en dat een dergelijke problematiek

niet samengaat met een veiligheidsfunctie van treinbegeleider bij de Belgische Spoorwegen.

Aldus blijkt formeel afdoende in de eerste bestreden beslissing te zijn aangegeven op grond van welke motieven ze werd genomen.

Verzoeker toont voorts niet aan dat die motieven feitelijk niet juist en in rechte onaanvaardbaar zouden zijn.

Het standpunt van verzoeker dat de motivering van de bestreden beslissingen steunt op “loutere veronderstellingen” kan niet worden bijgevalen. De omstandigheid dat de eerste bestreden beslissing, zoals verzoeker vaststelt, geen wetenschappelijke bron vermeldt die de stelling onderbouwt dat bij alcohol-abusus slechts 1/3 van de betrokkenen na één jaar symptoomvrij blijft en dat het risico op hervallen zeer groot is, neemt immers niet weg dat verzoeker het bestaan van een alcoholprobleem en het blijvend risico op hervallen als zodanig niet betwist. Het feit dat bijwerkingen van medicamenteuze behandelingen, zoals vermoeidheid en slaperigheid, zich niet in alle gevallen voordoen, sluit niet uit dat ze zich kunnen voordoen en dat er bij de beoordeling van de medische geschiktheid van een stagiair voor de functie waarvoor hij is aangeworven, rekening mee mag worden gehouden.

De omstandigheid dat in het concrete geval van verzoeker niet is bewezen dat hij zal hervallen of dat genomen medicatie tot vermoeidheid en slaperigheid aanleiding geeft, verandert niets daaraan.

Ook de vaststellingen dat verzoeker tot nog toe zijn functie steeds op een professionele en nauwkeurige wijze heeft vervuld en dat hij tijdens onverwacht uitgevoerde controleonderzoeken niet op alcoholgebruik op het werk werd betrapt, staan niet eraan in de weg dat de Commissie van Beroep voor de Bestuursgeneeskunde van de nv HR Rail op goede grond tot het oordeel kon komen dat de niet-betwiste alcoholabusus niet te verzoenen valt met de veiligheids-

functie van treinbegeleider en dat verzoeker dienvolgens, in het kader van zijn stage, definitief en volledig medisch ongeschikt moet worden geacht voor de functie waarvoor hij is aangeworven.

8. De tweede bestreden beslissing steunt uitdrukkelijk op de aldus vastgestelde ongeschiktheid van verzoeker en schiet op het vlak van haar motivering, formeel en materieel, derhalve evenmin tekort.

9. Het eerste middel is niet gegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

10. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur.

Hij argumenteert dat hij in het kader van zijn beroep bij de Commissie van Beroep voor de Bestuursgeneeskunde een geschiktheidsattest heeft ingediend dat door zijn huisdokter en vertrouwenspersoon werd geschreven, luidens hetwelk hij medisch geschikt is om het werk van treinbegeleider uit te voeren en hij intensief wordt begeleid door een uitgebreid netwerk van specialisten. In de eerste bestreden beslissing wordt daarvan melding gemaakt, maar wordt er geen nader onderzoek naar gevoerd en het blijkt niet in welke mate er belang aan werd gehecht.

Voorts stelt verzoeker dat in de eerste bestreden beslissing als motief voor de sterk verhoogde kans op recidief melding wordt gemaakt van zijn zogenaamde eigen verklaring dat hij meerdere keren zou zijn gehospitaliseerd. Volgens verzoeker “is [dit] gewoonweg niet correct”.

Verzoeker voegt eraan toe dat ook voorafgaand aan de tweede bestreden beslissing geen bijkomend onderzoek naar bovenstaande elementen werd gevoerd, zodat het zorgvuldigheidsbeginsel ook ten aanzien van die beslissing werd geschonden.

Beoordeling

11. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de Commissie van Beroep voor de Bestuursgeneeskunde kennis heeft genomen van het door verzoeker neergelegde attest van zijn huisarts. De omstandigheid dat dit attest vermeldt dat volgens de huisarts verzoeker geschikt is om het werk van treinbegeleider uit te oefenen en dat verzoeker door een uitgebreid netwerk van specialisten intensief wordt begeleid, sluit niet uit dat de beroepscommissie goede redenen kon hebben om in een andere zin te beslissen.

Bij het onderzoek van het eerste middel is gebleken dat de door de commissie in aanmerking genomen redenen deugdelijk zijn.

Voor zover verzoeker in het middel beoogt te betwisten dat hij meermaals gehospitaliseerd zou zijn geweest, moet worden vastgesteld dat verzoekers “[m]edische antecedenten”, waaronder zijn opnames in gespecialiseerde instellingen, uitdrukkelijk zijn weergegeven in de eerste bestreden beslissing en dat hij niet in het minst aangeeft welke van die vermelde opnames niet met de werkelijkheid zou(den) overeenstemmen.

Het door verzoeker aangevoerde gebrek aan zorgvuldigheid bij het tot stand komen van de eerste en de tweede bestreden beslissing, wordt dan ook niet aangenomen.

12. Het tweede middel is niet gegrond.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

13. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van het redelijkheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur.

Hij betoogt dat indien zou worden aangenomen dat de motieven van de bestreden beslissingen feitelijk juist en in rechte relevant zijn, deze motieven dan niet tot zijn definitieve ongeschiktverklaring en zijn ontslag hadden mogen leiden. De verwerende partij had hem dan immers kunnen vragen om zich al dan niet op regelmatige tijdstippen te onderwerpen aan bepaalde specifieke medische tests en zij had vervolgens op basis van de resultaten daarvan al dan niet tot zijn definitieve ongeschiktheid kunnen beslissen. De verwerende partij heeft hem daarentegen louter op basis van zijn medisch dossier en het op 26 juli 2016 uitgevoerde geneeskundig onderzoek definitief ongeschikt verklaard, niettegenstaande twee onverwachte controles een negatief resultaat opleverden. De Commissie van Beroep voor de Bestuursgeneeskunde heeft dan weer zonder bijkomend zorgvuldig onderzoek de eerder genomen beslissing betreffende zijn definitieve ongeschiktheid bevestigd op grond van louter hypothetische “wetenschappelijke” veronderstellingen, wat niet getuigt van goed bestuur en een redelijke afweging van alle betrokken belangen. De verwerende partij, zo besluit verzoeker, heeft daarom, zowel wat de eerste als de tweede bestreden beslissing betreft, haar discretionaire bevoegdheid kennelijk overschreden.

Beoordeling

14. De verwerende partij beschikt, zoals verzoeker terecht aangeeft, met betrekking tot de beoordeling van de medische geschiktheid van het stage-doend personeelslid en van de weerslag daarvan op de uitoefening van de functie, over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid die de redelijkheid als grens heeft.

De Raad van State mag zich op dit vlak niet in de plaats van het bestuur stellen, maar slechts een beslissing die de grenzen van de redelijkheid te buiten blijkt te gaan, als onwettig kwalificeren.

Bij de beoordeling van het eerste middel werd reeds vastgesteld dat verzoeker alcoholabusus in zijn hoofd als zodanig niet betwist. Hij heeft dit, zoals ook vermeld in de eerste bestreden beslissing, “verzwegen bij het aanwervingsonderzoek”, maar de abusushet werd door de verwerende partij vastgesteld op grond van een medisch geschiktheids-onderzoek van verzoeker na langdurige afwezigheid wegens ziekte tijdens de stage. Gelet op het door de verwerende partij in aanmerking genomen risico op hervallen en op de mogelijkheid van een ongunstige weerslag van een alcoholverslaving en van de medicamenteuze behandeling ervan op de psyche, die “een [contra-indicatie is] voor het uitoefenen van een veiligheidsfunctie zoals deze van treinbegeleider”, is het niet onredelijk dat de verwerende partij tot het besluit komt dat verzoeker medisch ongeschikt is voor de functie waarvoor hij is aangeworven en waarvoor hij een stage vervult en dat hij bijgevolg dient te worden ontslagen.

De door verzoeker geopperde mogelijkheid om hem op regelmatige tijdstippen te onderwerpen aan specifieke medische tests, valt overigens bezwaarlijk te verzoenen met de aard van de stage, die een beperkte duur heeft en een spoedige, adequate beoordeling van de medische geschiktheid van de stagiair vergt.

Dat de verwerende partij heeft geoordeeld op basis van verzoekers medisch dossier en aan dat dossier meer belang heeft gehecht dan aan het negatieve resultaat van twee onverwachte controles en dat zij voorts heeft gesteund op wat verzoeker “hypothetische ‘wetenschappelijke’ veronderstellingen” noemt, betreft de deugdelijkheid van de motivering van de bestreden beslissingen. Bij de beoordeling van het eerste middel werd de deugdelijkheid van die motivering reeds aangenomen, zodat verzoeker niet kan worden bijgevalen in zijn standpunt dat er een gebrekkige afweging van alle betrokken belangen uit kan worden afgeleid.

15. Het derde middel is evenmin gegrond.

VI. Rechtsplegingsvergoeding

16. Aangezien verzoeker blijkens de stavingsstukken die hij bij zijn laatste memorie heeft gevoegd juridische tweedelijnsbijstand geniet, wordt de rechtsplegingsvergoeding die hij als in het ongelijk gestelde partij verschuldigd is, met toepassing van artikel 30/1, § 2, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, vastgesteld op 168 euro.

VII. Anonimisering

17. Met toepassing van artikel 2 van het koninklijk besluit van 7 juli 1997 ‘betreffende de publicatie van de arresten en de beschikkingen van niet-toelaatbaarheid van de Raad van State’ vraagt verzoeker dat bij de publicatie van het arrest zijn identiteit niet wordt opgenomen.

Dit verzoek wordt ingewilligd.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 400 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 168 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

3. Bij de publicatie van dit arrest door de Raad van State wordt de identiteit van de verzoekende partij niet bekendgemaakt.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 24 mei 2018,
door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	kamervoorzitter,
Bruno Seutin,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
bijgestaan door	
Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

Geert Van Haegendoren